

Forfatter: Wessel, Johan Herman

Titel: Sødgrød for Vandgrød, og Vandgrød for Sødgrød

Citation: Wessel, Johan Herman: "Sødgrød for Vandgrød, og Vandgrød for Sødgrød", i Wessel, Johan Herman: *J.H. Wessels Samlede Digte*, udg. af J. Levin , 1901, s. 102.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wesselhhl-shoot-workid72967/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: J.H. Wessels Samlede Digte

Ved Frygl og Skjeldsord bedre:
Hvor stor er jeres Søn?

SØDGRØD FOR VANDGRØD, OG VANDGRØD
FOR SØDGRØD.

I Fordums Tid gik Troe vel vidt,
(Nu leider! samme troe vel lidt)
I Fordums Tid en Mand, hvis Navn jeg her fortier,
Stor Elsker af smaae Pudserier,
Han for et Aar
Sig havde kjøbt en Gaard.
Og, hvad han ikke vidste for,
Saar, i hans Brændeskur der var en Dør.
Nysgjerrig for at lære,
Hvad udenfor der kunde være,
Han brugte Drik, Hovednogle, hvad han har,
Saa længe og saa vel, at Døren aabnet var.
Hvori fant han udenfor?
Sin Naboes Gaard.
Der finder han for godt lidt at spadsero,
Men Mennesker faaer ikke Øie paa,
Til Kiøkkenet seer Døren aphen staae,
Gaaer ind, og der ei Øie faaer paa flere
(At sige Mennesker), men paa en Gryde Grød,
Grød kogt i Vand, den kaprer han,
Paa egen Skorsteen sætter den i Land,
Hvor ogsaa kogtes Grød, men Natsbens sød:
Den bragte han igien. Uegennyttigt Bytte!
(Han, som du seer, stjal ei for Nytte.)

Al Alderdoms Historien
Jeg først anmærker lidt, saa kommer jeg igjen.

Hver Oldemoder har havt eens Unode,
(Kan troe, hver Alder har sin Mode)
De troede, (se dig nu ihjel)
At Toiletet var en Bagatel.
De troede, (se igjen, ifald du før ei sprak)
Der gammeldags bensaevne Pak,
At det var Konens Pligt: (jeg knap det sige gad)
At lave sin og Mandens Mæl.

I Himlen talke maas, vor gyldne Tids Matroner!
 For jer er Spilleværk at være Koner,
 Ja schöne Spilleværk.

Jeg kommen er igien. Min Læser! mærk:
 Den lystige omfaltes Kone
 Var stemt i gammeldags, da Modens, Tone;
 Sin Gryde Grød hun selv paa Krogen hang,
 Og hendes Pige vidste ei engang,
 Om den med Mælk var lavet eller Vand.
 Slige fik hun steds se først, naar hun retted' an.
 Den Nabokone var af samme Dei.
 Tolv Klokken slaar, de begge Stæds anretter.
 Den Gang paa uig Tid at spise brugtes ei.
 Skielmsmæster gaar sin Vei.
 »Børn! jer til Bords kun sætter,
 Jeg kommer strax igien.«
 Og dermed til sin Nabo hen.
 Paa Gulvet knap har fæstet' Fod,
 Før sede Grød paa Bordet stød.
 Husmoderen først bliver vaer,
 At hendes Grød Forandring faaet har.
 Den Pige spørges ad,
 Om hun har kommet Mælk i deres Mad,
 Hun svær paa: nei.
 Hvad her blev for en Hurumhei,
 Beskrive ikke kan, og ei beskriver jeg.
 Min Hel: den standsede, og saa tiltalte dem:
 »At Himlen ynder jer, vi see af det Mirakel.
 Mælk bedre er end Vand.
 Til Lykke! jeg gaaer hjem.«
 Hans Meening tog de an.
 Han gik, og fandt i Graad Vandgrødet Stækkel,
 Som saa brød ud: »gic Fanden tage Fanden!
 Den Gast, og lugen anden,
 Har gjort mig Grøden sort,
 Og staalet Mælken bort.«
 Til Skaalet Manden længe,
 Paa halve Vei hans Naand' hun fanger.
 »Af dette Fæd' har Satan spist; for Skam!
 Jeg veed, du spiser dog ei Grød med ham.«
 De Hunger gjorde ham mat af en tom Pleiser,
 Han i Uvidenhed dem lod ei blive meer.

TYCHO BRAHES DAG.

I.

En Mand gik ud en Morgen,

(Jeg er dig ikke Borgen,
At han skal komme hjem igjen,
Saa glad, som han gik ud, min Ven!)

Der første Uheld, som han mødte,
Var, at paa Creditor han stødte,
Som han tilbage saa: »I galonerne Spark!
Betal mig mine tyve Mark!»
Spark svarte: »Jeg har mafoi ingen.»
»Nu vel! til Pant da giv mig Ringen!
Betalde Gield gier større Ære
End, som Gieldbunden, Ring at bæres
Et ceters.

Hvor han tog af den Ranse fra,
Udrommed han pinte skramererte Mand,*)
Gaar over min Forstand.

En Lomme ty sidst i Samtalen kommer,
Og nævner sig de guldbeslagne Lommer,
Hvori han troer, der huses Skat;
Men faar kun et Tørklæde fat,
Tørklæde vel af Rang, men virkelig en Fialt.
Paa Tyven Hovedet blev galt,
Da han blev vær en Fængst saa ringe,
Han strax besluttede den Eieren at bringe
Igien.
»Kør,« sagde han til ham, »min kiene Ven!
Det Dem vist gavne vil, om De vil følges med.«
De gik. Saasart de var paa eensomt Sted,
Han ham tilbage saa: »Hør, du forgyldte Drog!
Har du bonette Folk for Nar?
Hvor tør du for en Fialt forgyldte Skildt udsatte?
Jeg for min Maie har kun vundet dette.«
(Den staaende Lap han op af Lommen tog)
»Der har du Rente af din Kapital!
(Og Renten Ørefigen var)

*) Skramererte Mand, skrammerert, hoo Alenzen, galoneret, udstallereit, udmælet
(fr. chamarré).